

ΔΕΝ ΥΠΑΡΧΕΙ ΕΙΡΗΝΗ ΧΩΡΙΣ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ

Εδώ στη Δύση, ή δεν μαθαίναμε πια, ή είχαμε συνηθίσει τα τελευταία αρκετά χρόνια να ακούμε για δολοφονημένους/ες Παλαιστίνιους/ες εκτοξευτές πετρών στη Δυτική Όχθη, για τον πλήρη αποκλεισμό από κάθε αναγκαίο για την επιβίωση αγαθό του σύγχρονου περιφραγμένου στρατοπέδου συγκέντρωσης της Γάζας, για τους τραμπουκισμούς και τις δολοφονίες γηγενών στη Δυτική Όχθη από οπλισμένους Ισραηλινούς εποίκους που καταλήστευαν τα σπίτια τους, ξεριζωναν δέντρα και τσιμέντωναν πηγάδια. Ελάχιστα επίσης είχαμε πληροφορηθεί για τις επαναλαμβανόμενες ειρηνικές πορείες προς τον φράχτη της Γάζας, οι οποίες διαλύονταν αφού οι συμμετοχοί/ες στις διαδηλώσεις Παλαιστίνιοι/ες δέχονταν πυρά από Ισραηλινούς ελεύθερους σκοπευτές με αποτέλεσμα εκατοντάδες νεκρούς/ες και χιλιάδες ακρωτηριασμένους/ες. Πρόκειται για έναν πόλεμο που ξεκίνησε 75 χρόνια πριν με την ίδρυση του κράτους του Ισραήλ ή, κατ' άλλους, απλώς το 1967 μετά τον πόλεμο των Έξι Ημερών.

Αυτά τα εγκλήματα πολέμου, απέναντι στα οποία η διεθνής κοινότητα είχε emphaticά αναισθητοποιηθεί εδώ και χρόνια, ήρθε να μας θυμίσει η επίθεση στις 7 Οκτωβρίου της Χαμάς και άλλων οργανώσεων στις περιοχές γύρω από την περίφρακτη νησίδα της Γάζας. Μια καλά σχεδιασμένη έφοδος μας έδειξε ότι οι Παλαιστίνιοι/ες αρνούνται να ζήσουν σαν σκλάβοι, αλλά και δεν πρόκειται να δώσουν λογαριασμό στους δεσμοφύλακές τους και σε όσους βολικά τους «υποστηρίζουν» μόνο ως «άμαχους φουκαράδες» και «αιώνια θύματα». Όχι, η επίθεση αυτή, όσο αποτρόπαιη κι αν ήταν, στρεφόμενη σε κάποιες περιπτώσεις ενάντια σε άοπλους πολίτες, δεν ξέσπασε εν αιθρία, ούτε είναι ανεξήγητη.

Η επίθεση της 7ης Οκτωβρίου ήρθε ως απάντηση όχι μόνο στην άλλοτε υψηλής, άλλοτε χαμηλής, έντασης γενοκτονία που συντελείται από το κράτος του Ισραήλ τα τελευταία 75 χρόνια, αλλά και

ως έκτακτης ανάγκης αντίδραση ενώπιον του ευρύτερου περιβάλλοντος αποσταθεροποίησης και αλλαγής συνόρων στις γύρω περιοχές. Εύγλωττο παράδειγμα αποτελεί η περίπτωση του Αρτσάχ, ή αλλιώς Ναγκόρνο Καραμπάχ, περιοχή από την οποία ξεριζώθηκαν βίαια τον προηγούμενο μήνα εκατοντάδες χιλιάδες Αρμένιοι με τη συνεπικουρία του Ισραήλ και της Τουρκίας, γεγονός που δεν απασχόλησε ουδόλως την κοινή γνώμη και τα μέσα ενημέρωσης. Σε αυτό το περιβάλλον προστίθενται και οι επικείμενες «συμφωνίες του Αβραάμ» μεταξύ αραβικών κρατών του κόλπου, του Μαρόκου και του Ισραήλ, οι οποίες θα έθεταν στο περιθώριο το παλαιστινιακό ζήτημα και τα δίκαια ενός εκδιωγμένου και υπό καθεστώς συνεχούς εθνοκάθαρσης λαού.

Αρκετά μεγάλο μέρος της διεθνούς (δυτικής) κοινότητας και κυρίως των ηγεσιών της έσπευσε να συνταχθεί με τη «νόμιμη αυτοάμυνα» του Ισραήλ απέναντι στις δολοφονίες και απαγωγές αμάχων, καθότι κρίθηκε ότι αυτή αποτελεί υπαρξιακό ζήτημα για το εβραϊκό κράτος που βρίσκεται εν μέσω εχθρικών αραβικών κρατών. Θεωρήθηκε ότι οποιαδήποτε απάντηση από την πλευρά του Ισραήλ είναι θεμιτή, φτάνει να συνάδει με το διεθνές δίκαιο –έννοια η οποία απέχει πολύ ακόμα και από τον χαρακτηρισμό «λάστιχο», μάλλον τείνει προς την κατά το δοκούν καρικατούρα δικαιοσύνης-, καθώς η επίθεση της 7ης Οκτωβρίου έθεσε ζήτημα συνέχειας για το Ισραήλ. Εν προκειμένω, πόση σφοδρότητα, αγριότητα και ασυμμετρία στις ανταποδοτικές εχθροπραξίες θα μπορούσε να δικαιολογήσει η υπαρξιακή κρίση που βρίσκεται η Παλαιστίνη εδώ κι 75 χρόνια, αν όντως δικαιολογούνται τα εγκλήματα που διαπράττει ο ισραηλινός στρατός ως υπαρξιακής φύσης; Κατά πώς φαίνεται, αν το Ισραήλ δεν ανταποδώσει το χτύπημα στο πολλαπλάσιο, πιθανόν να χαρακτηριστεί ευάλωτο και ευεπίφορο σε παρόμοιου επιπέδου απειλές, άρα, κατά τους αναλυτές, δεν μπορεί να κάνει πίσω.

Πράγματι, για τις επόμενες εβδομάδες μετά την επίθεση, το Ισραήλ επιδίδεται σε μια σειρά από νέα ειδικά εγκλήματα κατά της ανθρωπότητας: απέκοψε τη λωρίδα της Γάζας από ηλεκτρισμό, τροφοδοσία, φάρμακα και νερό, βομβάρδισε νοσοκομείο, σχολεία, εκκλησίες γεμάτες ανθρώπους, παρέδωσε εξωφρενικά και εκβιαστικά τελεσίγραφα αποχώρησης των αμάχων προς τον νότο μέσα σε λίγες ώρες –βομβαρδίζοντας παράλληλα κάποιες πομπές- και χρησιμοποιεί βόμβες φωσφόρου που επιφέρουν βασανιστικά τραύματα στους επιζώντες. Σε επίπεδο ρητορικής κάνει λόγο για «ανθρωπόμορφα ζώα» και για «έλλειψη αθών εντός της λωρίδας της Γάζας», καθιστώντας έτσι δυνητικά ακόμα και βρέφη και ηλικιωμένους πιθανούς στόχους και δικαιολογώντας την εν εξελίξει γενοκτονία. Στο επίπεδο προπαγάνδας διαστρεβλώνει με την αλαστική συνέργεια των δυτικών μέσων και των λογοκριμένων social media κάθε έννοια πραγματικότητας, αποδίδει τη δική του βαρβαρότητα στη Χαμάς ή φροντίζει επιμελώς να αποσιωπηθεί. Επιρρίπτοντας σε αμάχους την έννοια της συλλογικής ευθύνης προβαίνει σε ολοκληρωτική «τιμωρία», ξυπνώντας μνήμες από τις πιο σκοτεινές εποχές της ανθρωπίνης ιστορίας.

Θα πρέπει ωστόσο να ληφθεί υπόψη ότι ακόμη και αυτή η Χαμάς, με τον απάνθρωπο υβριδικό της πόλεμο που στράφηκε ενάντια σε αμάχους, είναι κατασκευάσμα και του ίδιου του κράτους του Ισραήλ, καθώς το τελευταίο την τριμοδότησε ανεπανόρθωτα κατά τις δεκαετίες του '90 και του '00, ώστε να εξουδετερώσει την κοσμική και φιλελεύθερη Φατάχ. Είναι η ίδια ακροδεξιά κατεύθυνση που κυριαρχεί σχεδόν αποκλειστικά από την αρχή στο στρατιωτικό κράτος του Ισραήλ, θιασώτες της οποίας άλλωστε δολοφόνησαν τον Ράμπιν –μοναδικό ή έστω από τους ελάχιστους δημοκράτες ηγέτες του Ισραήλ- και τον Αραφάτ, για να δυναμιτίσουν ακόμη και τις κατάφωρα άδικες συμφωνίες για ίδρυση δύο κρατών (Όσλο, 1993-95, και Καμπ Ντέιβιντ, 2000), ενώ τώρα βρίσκονται σε επιτελικές θέσεις στο ισραηλινό κράτος. Η φασιστική αυτή πτέρυγα του κράτους του Ισραήλ δεν αποδέχτηκε ούτε αυτές τις εξευτελιστικές, μεροληπτικές και ιστορικά απαράδεκτες συμφωνίες για την ίδρυση παλαιστινιακού κράτους, διότι απλά, όπως είχε δηλώσει το 1969 η τότε πρωθυπουργός του Ισραήλ Γκόλντα Μείρ, «δεν υπάρχουν Παλαιστίνιοι». Αυτό που ονομάζεται

παλαιστινιακός λαός πρέπει να εξοντωθεί, πράγμα που το ισραηλινό κράτος επιβεβαιώνει στην πράξη εδώ και δεκαετίες. Τέλος, η στήριξη του Ισραήλ στη Χαμάς, η οποία έλκει την καταγωγή της από το κίνημα των Αδελφών Μουσουλμάνων, δεν είναι μοναδικό φαινόμενο τερατογενέσεων του δυτικού κόσμου, αν θυμηθούμε ποιος δημιούργησε, εξόπλισε και ενίσχυσε και στο τέλος πολέμησε ενάντια στο Ισλαμικό Κράτος, τους Ταλιμπάν, την Αλ Νούσρα, την Αλ Κάιντα.

Από την άλλη πλευρά, η ίδια η Χαμάς, προσφέροντας σημαντικό κοινωνικό έργο χτίζοντας σχολεία, εξοπλίζοντας νοσοκομεία, προσφέροντας συσσίτια και φροντίδα σε αδύναμα μέλη της παλαιστινιακής κοινότητας, κέρδισε σταδιακά την υποστήριξη μεγάλου τμήματος της Λωρίδας της Γάζας και μάλιστα τις τοπικές εκλογές με ευρεία πλειοψηφία. Πλέον χαίρει μεγάλης εκτίμησης και στη Δυτική Όχθη, όπου μέχρι πρότινος κυρίαρχη δύναμη ήταν η από πολλούς θεωρούμενη ως εξωνημένη στο ισραηλινό κράτος και σίγουρα χωρίς λαϊκά ερείσματα Φατάχ. Καθόλου συμπτωματικά ωστόσο, και η Φατάχ θεωρούταν τρομοκρατική οργάνωση κατά τις προηγούμενες δεκαετίες. Η Χαμάς από το 2004 είχε προσφέρει δεκαετή ανακωχή στο ισραηλινό κράτος εν όψει της δημιουργίας ενός βιώσιμου κράτους στα σύνορα του 1967, πράγμα που αφενός προϋπέθετε την αποχώρηση του Ισραήλ από τα εδάφη που κατέλαβε με τον Πόλεμο των Έξι Ημερών και αφετέρου σήμαινε τη σιωπηρή από την πλευρά της αναγνώριση του κράτους του Ισραήλ. Το 2017 η «εξαφάνιση του ισραηλινού κράτους» σταμάτησε να αποτελεί σκοπό της οργάνωσης. Ωστόσο, οι παλαιές συμφωνίες (Όσλο, Καμπ Ντέιβιντ) έπρεπε να αναθεωρηθούν: ένα κράτος με έλεγχο του στρατού από το Ισραήλ, χωρίς επιστροφή των εποικισμένων εδαφών και διακοπή του προγράμματος εποικισμού, χωρίς να περιλαμβάνεται η Ιερουσαλήμ και χωρίς να προβλέπεται η επιστροφή των διωγμένων Παλαιστινίων στις πατρογονικές τους εστίες ήταν καταδικασμένη να αποτύχει. Σήμερα, χωρίς καμία προοπτική αυτοδιάθεσης και με διακηρυγμένη πρόθεση εξαφάνισής τους από τους ισραηλινούς θεσμούς, οι Παλαιστίνιοι/ες δεν είχαν άλλη επιλογή. «Αποφάσισαν ότι είναι πρόθυμοι να πληρώσουν οποιοδήποτε τίμημα για μια στιγμή ελευθερίας», όπως έγραψε στις 9 Οκτωβρίου 2023 ο Ισραηλινός δημοσιογράφος Γκιντεόν Λεβί, στον ιστότοπο Haaretz.

Οι γενοκτονικές πολιτικές του ισραηλινού κράτους δεν στρέφονται όμως μόνο ενάντια στους/ις Παλαιστίνιους/ες. Το Ισραήλ, από την ίδρυσή του και λόγω του τρόπου της που προϋπέθετε τον ξεριζωμό και τη δολοφονία εκατοντάδων χιλιάδων γηγενών και τη μεταφορά εκατοντάδων χιλιάδων Εβραίων μεταναστών, δεν ήταν τίποτε άλλο παρά ένας ριψοκίνδυνος τοποτηρητής και προκεχωρημένο φυλάκιο του Ηνωμένου Βασιλείου και των ΗΠΑ στις πετρελαιοφόρες περιοχές της Μέσης Ανατολής. Περιτριγυρισμένο από αραβικά κράτη και με τη χρήση ωμής βίας απέναντι στους γείτονές του, το κράτος του Ισραήλ έπρεπε από την αρχή να οργανωθεί και να δομηθεί ως μια απόλυτη στρατοκρατική διοικητική οντότητα. Οι κάτοικοί του όχι μόνο είναι αναγκασμένοι να ζουν υπό τον διαρκή φόβο των αντιποίνων λόγω της αποικιοκρατικής και ιμπεριαλιστικής άσκησης εξουσίας του κράτους τους απέναντι στα γειτονικά κράτη, αλλά οφείλουν να συμπλέουν με αυτές τις πολιτικές και ζουν, άνδρες και γυναίκες, ως στρατιώτες που γίνονται ενίοτε πολίτες. Στο εσωτερικό του Ισραήλ κάθε διαφωνία απέναντι στις βάναντες πολιτικές, εσωτερικές και εξωτερικές, τιμωρείται παραδειγματικά, κάθε κίνημα αμφισβήτησης καταστέλλεται με άμετρη βία, ενώ οι αρνητές στράτευσης που αρνούνται να μετατραπούν σε δολοφόνους αμάχων κλείνονται στις φυλακές. Η ακροδεξιά κουστωδία του Νετανιάχου ετοιμαζόταν πρόσφατα να υφαρπάξει και τη δικαστική εξουσία, να καταργήσει την ανεξαρτησία της, ενώ δημιουργεί και στελεχώνει νέους θεσμούς ασφάλειας που προσομοιάζουν σε ολοκληρωτικά καθεστώτα.

Πλέον, η τυφλή και γενοκτόνος εκδικητικότητα απέναντι σ' έναν αντιστεκόμενο λαό προλειαίνει το έδαφος και προετοιμάζει τη διεθνή κοινότητα για μια ακόμα εθνοκάθαρση, την εξόντωση και απομάκρυνση των Παλαιστινίων από τη μέχρι τούδε φυλακή τους στη Γάζα, ώστε σε περίπτωση δημιουργίας παλαιστινιακού κράτους, η κοινότητα αυτή να μην μπορεί να διεκδικήσει ΑΟΖ μέσα

στα χρυσοφόρα γεμάτα υδρογονάνθρακες θαλάσσια κοιτάσματα της περιοχής. Η τελική λύση που προσπαθεί να επιβάλει το κράτος του Ισραήλ με την εξαφάνιση των Παλαιστινίων από τη Γάζα είναι καταδικασμένη να αποτύχει γιατί αναγκαστικά θα γεννήσει νέα κύματα αντίστασης μέχρι όλη η περιοχή να γίνει κρανίου τόπος ή να ικανοποιηθεί πλήρως το δίκαιο αίτημα των Παλαιστινίων για ύπαρξη και ζωή στα εδάφη τους. Διεθνείς δρώντες όπως οι ΗΠΑ και το ΝΑΤΟ, αλλά και η Χεζμπολάχ και το Ιράν, πιθανόν να κλιμακώσουν, αν εμπλακούν, τη σύρραξη αυτή σε περιφερειακό πόλεμο με παγκόσμιες συνέπειες.

Την ίδια στιγμή, στην «πεφωτισμένη» Δύση με τα κεκτημένα αιώνων πάνω στα ανθρώπινα δικαιώματα, διενεργούνται διακεκριμένα πογκρόμ ενάντια σε ανθρώπους που εκφράζουν την αντίθεσή τους στη γενοκτονία, ακαδημαϊκοί και δημοσιογράφοι, ακόμα και Ισραηλινοί, στην καλύτερη φιμώνονται, στη χειρότερη κυνηγιούνται από τα ιδρύματά τους, πορείες απαγορεύονται και καταστέλλονται. Όποιος/α κρίνει τα γεγονότα χωρίς να προεξοφλήσει την αμέριστη συμπαράστασή του/της στο κράτος του Ισραήλ ή τολμήσει να αρθρώσει λόγο ενάντια στη γενοκτονία που λαμβάνει χώρα στη Γάζα, κινδυνεύει να στιγματιστεί τελεσίδικα ως φιλοϊσλαμιστής/τρια και υποστηρικτής/τρια σκοτεινών δυνάμεων. Η μεροληπτική επίκληση του διεθνούς δικαίου από σύσσωμες κυβερνήσεις, μέσα πληροφόρησης και θεσμικούς φορείς καθιστά την υποστήριξη των αυτονόητων επώδυνη και παρακινδυνευμένη υπόθεση.

Σήμερα, περισσότερο από ποτέ, πρέπει να αγωνιστούμε και να απαιτήσουμε το αυταπόδεικτο: χωρίς δικαιοσύνη και βιώσιμη αυτοδιάθεση για την Παλαιστίνη δεν μπορεί να υπάρξει ειρήνη. Κατά τον Ισραηλινό ιστορικό του Πανεπιστημίου Στόκτον στις ΗΠΑ, υπεύθυνου του Μεταπτυχιακού Προγράμματος Σπουδών για το Ολοκαύτωμα και τις Γενοκτονίες, Ραζ Σεγκάλ, αυτή τη στιγμή, με την επίθεση του Ισραήλ κατά της Γάζας, πληρούνται τρία από τα πέντε κριτήρια για να θεωρηθεί γενοκτονία μια στρατιωτική εισβολή ή μια πολιτική επιβολή, ενώ θα αρκούσε μόνο ένα από αυτά. Όταν ασκείται εκατέρωθεν τυφλή βία, η ηθική και πολιτική θεώρηση θα πρέπει να εστιάζει, ανεξάρτητα από οποιαδήποτε προσπάθεια συμψηφισμού, κατά κύριο λόγο στο ποιος κατέχει την ισχύ και κατά δεύτερον ποιος τράβηξε πρώτος τη σκανδάλη. Η ουδέτερη στάση περί «εκατέρωθεν ωμοτήτων» είναι ξεκάθαρη θέση υπέρ της γενοκτονικής βίας του κράτους του Ισραήλ. Ακόμα χειρότερα, δηλώσεις όπως αυτή του πρωθυπουργού της Ελλάδας Μητσοτάκη περί «αυτοάμυνας με το μικρότερο δυνατό ανθρωπιστικό κόστος» μέσα στην κυνική της γελοιοότητα –ας εξηγήσει ο διατυπώνων στα πόσα σκοτωμένα παιδιά, στα πόσα ισοπεδωμένα νοσοκομεία, σε ποιον αριθμό διωγμένων ή νεκρών ανθρώπων θεωρείται υψηλό το κόστος– a priori δικαιολογεί τη συντελούμενη γενοκτονία και αθώνει τους εγκληματίες πολέμου.

Κάθε κοινωνία θα πρέπει τώρα να απαιτήσει τη μη ενεργό ανάμειξη του κράτους της στα σχέδια του φασιστικού κράτους του Ισραήλ και των ΗΠΑ, την άμεση διακοπή της δολοφονικής επέμβασης στη Γάζα και την έναρξη συνομιλιών με στόχο την πραγματική και βιώσιμη αυτοδιάθεση της Παλαιστίνης, σε μια γεωγραφία που «ο θάνατος δεν θα 'χει πια εξουσία». Ίσως σε λίγους μήνες να είναι αργά, όχι μόνο για τους/τις Παλαιστίνιους/ες, αλλά και για ολόκληρη την ανθρωπότητα.

Αλληλεγγύη στην Αντιστεκόμενη Παλαιστίνη

(για τη διάσωση των αυτονόητων)
Χανιά / Οκτώβρης '23